

[Arne Melchior]

dan som jeg har forstået hans tale – ligge i, at det er at vise politisk styrke, når man understreger NATOs klart forsvarsmæssige karakter. Det vil vi da altid gerne slå nogle streger under, men hverken Rusland eller Warszawapagtens øvrige lande behøver nu at manudceres af os eller af øvrige NATO-lande om, at NATO er en forsvarsalliance, for det ved de udmærket.

Jeg vil gerne tage fat på dette gamle ord om, at den kloge skal give efter. Der findes så mange gamle ordsprog, som ikke altid er lige velanbragte. Jeg hørte en gang professor Niels Bohr i et foredrag sige, at hvis han, professoren og Nobelpristageren, i en mørk skov mødte en analfabet, som stak ham en revolver i brystet, så ville det ikke hjælpe ham, Niels Bohr, at han kunne citere relativitetsteorien, det var sandelig ham med revolveren, altså den mindre kloge, der ville vinde den dyst. Det er et klart eksempel på, at meget ofte narres de kloge af de stærke, og det vil vi gerne være på vagt over for.

Vi vil meget gerne medvirke til balance. Det er et dejligt ord og en dejlig ting, når den kan opnås, men det er beklageligt, når den art balance, vi har i verden i dag, er en terrorbalance, for forstavelen »terror« gør ligesom ordet balance mindre behageligt at smage på. Men det er ikke os, der har valgt den situation. Det er ikke Danmark, og det er ikke vore partnere i NATO, der har valgt den situation, at der ikke er tale om en blomsterbalance, men om en terrorbalance. Vi nærer i CD tiltro til den vurdering, som NATO-ledelsen, herunder naturligvis også den danske hærledelse, anlægger af balancens situation, og vi nærer en tilsvarende mistillid til den vurdering af balancen, respektive ubalancen, som Warszawapagtens ledelse anlægger. Det kan ikke være denne sidste, der kan være retningsgivende for, hvordan vi skal have at indrette os.

Denne tiltro til vurderingerne i vor egen hærledelse, hos vor egen udenrigs- og forsvarsminister og hos vore NATO-allierede medvirker i høj grad til vor tålmodige afventen af, hvad de næste uger og senest de næste måneder vil kunne bringe. Vi har den tiltro til øvrige NATO-lande, at de ikke sådan uden videre vil købe de danske argumenter, når det nu bliver ti dage før jul nede i Bruxelles, og vi nærer et betydeligt håb om, at regeringen stadig væk er i en forhand-

lingsposition og i en opklaringsfase sammen med de øvrige NATO-partnere, således som det er skik og brug i den slags situationer.

Skulle NATO-partnerne alligevel acceptere det danske standpunkt medio december i Bruxelles, og skulle den derved vundne frist på seks måneder så resultere i noget af det håb, som udenrigsministeren gav udtryk for som baggrund for regeringens holdning, så vil mit parti med det her i dag sagne og det tidligere sagte sandelig ikke stå tilbage for nogen i glæde over og tilfredshed med, at et sådant resultat har kunnet opnås. Vi har bare ikke en døjt tiltro til, at det vil gå sådan, og det er vi naturligvis nødt til at sige, og allersikrest er der højst tale om en stakket frist ved en udskydelse af en disposition, som vil vise sig nødvendig i meget snar tid.

Når så forhandlingerne om seks måneder, hvis vi må regne frem til medio 1980, om et kommende forsvarsforlig i Danmark vel nok vil være på deres højeste, samtidig med at erkendelsen af fejltagelsen hos regeringen med hensyn til denne beslutning, der her er redegjort for i dag, er blevet åbenbar også for os, ja, så vil det naturligvis ikke kunne undgå at påvirke de forhandlinger, som til den tid vil foregå her. Der er vi overbevist om, med den tiltro, vi har til ledere i socialdemokratiet, at da vil de også være kommet til sandhedens øjeblik. Thi nok er der en stærk venstrefløj i socialdemokratiet, men der er sandelig også en stærk midter- og højrefløj i dette socialdemokrati. Det må føles højst mærkværdigt for hundredtusinder af socialdemokrater, der erindrer sig Hans Hedtofts og H. C. Hansens og andre socialdemokratiske stats- og udenrigs- og forsvarsministres dispositioner igennem de 30 år, NATO har været vort værn imod enhver trussel, og det må være meget svært for disse socialdemokrater i længden at leve med det oprør, med den ubalance, der er skabt inden for det store parti. Derfor har vi tillid til, at når figuren bliver helt uafviselige, så vil resultatet alligevel blive det, som vi alle kan beklage, men som vi må finde nødvendigt.

Henvendt til det radikale venstre og til øvrige defaitister, der har haft ordet eller fået det, vil jeg gerne citere nogle ord af Jeppe Aakjær fra sangen »Som dybest brønd«. Det halve vers, jeg vil diske op med, lyder således:

»Endnu en stund, så drær den danske rug,